

ONGEREMD

Van deze auteur verscheen eerder:

38½: 1 man & 2 minnaars

32 °C: 1 baby, 1 moord & 1 perfecte man

De countdown

Chimaera

Xenia Kasper

Ongeremd

VERTAALD UIT HET DUIJS DOOR
CORY VAN BREE

mistral

mistral

ZIN OM TE LEZEN

Oorspronkelijke titel: *Hemmungslos*

Vertaling: Corry van Bree

Omslagontwerp: Oranje Vormgevers

Omslagbeeld: © Serg Zastavkin / Shutterstock

Auteursfoto: © Roy Beusker

Typografie en zetwerk: Perfect Service, Schoonhoven

Copyright © 2012 Xenia Kasper

Copyright © 2012 Nederlandstalige uitgave:

Uitgeverij Mistral/FMB uitgevers, Amsterdam

Mistral is een imprint van FMB uitgevers bv

ISBN 978 90 499 5319 5

NUR 305

www.uitgeverijmistral.nl

www.xeniakasper.nl

www.twitter.com/Mistral_boeken

www.facebook.com/uitgeverijmistral

Meer weten over onze boeken? Schrijf je in voor de nieuwsbrief op

www.uitgeverijmistral.nl.

Voor mijn moeder.
Meer dan vijf jaar geleden
ben je overleden en ik denk
nog steeds bijna elke dag aan je.

Proloog

Hij nam een haastige trek van zijn sigaret, draaide zich meerdere keren om en gooide de peuk daarna weg. Zijn handen trilden. Hij had het koud en was bevangen door een vreemd gevoel. Hij keek opnieuw op zijn horloge en vroeg zich af waarom het zo lang duurde. Ze hadden exact om twee uur 's nachts afgesproken. Hij controleerde zijn mobiel waarin de ontmoetingsplek beschreven stond, en keek daarna naar de straatnaambordjes. Hij was op het juiste tijdstip op de juiste plek. Hij liep een stukje heen en weer en speurde de straat af, maar behalve een paar katten was er geen levende ziel te bekennen. Hij merkte niet dat achter hem iemand langzaam dichterbij sloop. Toen hij de adem in zijn nek voelde, was het al te laat.

Woedend gooide ze de voordeur achter zich in het slot en liep naar haar auto, die aan de overkant van de straat stond. Als Maja zich had omgedraaid, had ze gezien hoe de ramen tussen de smeedijzeren tralies natrilden en een paar ogen haar ongerust volgde. Ze deed het echter niet, streek haar rok glad en stapte in de auto. Met een snelle handbeweging veegde ze geërgerd haar tranen weg. Ze haatte het om te huilen, en vooral als het tranen van woede waren. Voordat ze de motor van haar aftandse Saab startte, zocht ze in haar handtas naar een zakdoek, vond er geen en haalde net haar neus op toen haar mobiel overging. Ze keek gespannen op het display en negeerde de beller.

Waar had ze gelezen dat geluk maakbaar is? Dat leek haar op dit moment een regelrechte leugen. Ze had zich al een hele tijd niet meer zo ongelukkig gevoeld. Maja zuchtte hartgrondig en keek vluchtig in de achteruitkijkspiegel. Voordat ze van de parkeerplek weg kon rijden, meldde haar mobiel luidruchtig dat ze een sms kreeg. Ze las de tekst en trok verbaasd haar wenkbrauwen op. Dat was bij wijze van uitzondering eens een goed bericht, dacht ze, waarna ze schokkerig achteruitreed. Hoewel ze haar rijbewijs al langer dan twintig jaar had, stond ze nog steeds op voet van oorlog met de koppeling. Achter haar werd getoeterd. Maja zwaaide en reed daarna weg. Ze nam zich vast voor om zich op haar werk te concentreren en de hevige ruzie voorlopig weg te stoppen.

De rit van haar woning naar kantoor duurde in principe niet lang – als het verkeer een beetje meewerkte. Maja bewoonde de bovenste twee etages van een pand in de chique wijk Oud-Zuid in

Amsterdam terwijl het kantoorpand van het televisieproductiebedrijf dat haar programma maakte vlak bij de ArenA lag, op een afstand van bijna twaalf kilometer. Als het mooi weer was, fietste ze er soms naartoe. Maja werkte als hoofdredactrice en presentatrice van een programma over onopgeloste oude en actuele misdaden. Gedurende de afgelopen jaren had ze aan heel wat zaken aandacht geschonken: corruptie, juwelendiefstal, illegale kunsthandel en het ontmaskeren van de plagiaatmafia. Haar uitzendingen hadden altijd een miljoenenpubliek bereikt; op het gebied van misdaad was ze jarenlang de onomstreden kijkcijferkoningin geweest, tot de aantallen ineens daalden. Het afnemende succes had haar flink aangegrepen en ze wist dat er veel van het slagen van de nieuwe serie afhing. Tenslotte was je in deze branche net zo goed als je laatste uitzending. Voor de eerste aflevering had ze een heel spannende zaak en de sms van haar redactrice Bea beloofde dat ze een kleine maar waarschijnlijk heel belangrijke stap vooruit hadden gezet. Toch speelde Maja met de gedachte om de moord op de twee broers iets minder uitgebreid te brengen dan ze van plan was geweest, want twee dagen geleden was er in de buurt van haar woning een meedogenloos toegetakeld lijk aangetroffen. De identiteit was met het oog op de toestand van het lichaam nog niet vastgesteld. De politie tastte volkomen in het duister, de media plaatsten in een razend tempo allerlei vermoedens en de rechercheurs begonnen duidelijk ongerust te worden, want elke dag zonder belangrijk spoor maakte het oplossen van de zaak moeilijker.

Als het haar lukte om nieuwe, belangrijke feiten over deze zaak te ontdekken zou ze zichzelf weer op de kaart zetten. Het zou beslist een knaller worden. Maar zo eenvoudig was het helaas niet, het was een wedloop met de tijd en met de recherche. Normaal gesproken werkte ze goed met de politie samen en gaven ze elkaar bereidwillig tips. Deze zaak wilde ze echter alleen oplossen; ze had een voor gevoel dat de ontknopng zou inslaan als een bom.

Ze parkeerde haar auto op de plek die voor haar was gereser-

veerd en liep vastberaden via de brede, glazen toegangsdeur het gebouw in. Net als elke ochtend begroette de bewaker haar vriendelijk. In de kantoren op de vierde etage leek het wel een duiventil. Maja hoorde het geroezemoes al toen ze de lift uit stapte.

Ze had drie werkneemsters: Bea, de redactrice; Nina, haar assistente; en Caren, de verantwoordelijke producent. Daarnaast beschikte ze over vijf freelancers. Zodra Nina haar had gezien, haastte ze zich met een stapel papieren in één hand naar haar toe. Ze was eind dertig, wat haar echter niet aan te zien was. Haar rode haar viel wild om het met sproeten bezaaide gezicht, en haar zwarte jurk wipte brutaal rond haar niet zo slanke lichaam. Ze had een shake in haar andere hand. Dat betekende dat ze weer eens op dieet was en een slecht humeur had. Nina liep Maja's kantoor binnen, ging op de stoel voor het bureau zitten en wachtte op haar cheffin. Maja werd echter opgehouden door Bea, die naast haar tafel stond. Dat deed ze altijd als ze iets belangrijks te melden had. Bea was eind veertig en goed in haar werk, maar ook heel koppig. Maja had er al meerdere keren over nagedacht haar uit haar team te verwijderen, maar ze had die stap nooit gezet. Bea was ervan overtuigd dat ze heel goed was en uitte dat soms met een enorme arrogantie. Ze hield nu zwijgend een paar vellen papier voor haar neus en verzocht haar met een overduidelijk knikje om ze te lezen. Maja deed het en glimlachte daarna vrolijk. Op de een of andere manier was het Bea gelukt de lijst van gebelde en ontvangen telefoonnummers van bepaalde personen met betrekking tot de moord op de twee broers te pakken te krijgen. Normaal gesproken was dat onmogelijk, omdat alleen de recherche deze informatie kreeg en dan nog uitsluitend met een gerechtelijk bevel.

Nina slurpte de vloeibare voeding haastig uit de beker, sorteerde intussen haar papieren en keek net ongeduldig om toen Maja eindelijk haar kantoor in kwam lopen. Nina begon meteen te ratelen: Brad had al een paar keer gebeld en wilde meteen teruggebeld worden. Daarnaast wilde de programmadirecteur van de zender met

haar lunchen om te bespreken welke zaken Maja in de volgende serie zou behandelen. De pr-afdeling zeurde omdat ze nauwelijks reclame konden maken als Maja niet bereid was om interviews te geven aan kranten en in relevante programma's zou verschijnen. Nina pakte het volgende papiertje. Terwijl ze praatte, overwoog Maja of ze Brad zou bellen of hem zou negeren.

Ze had hem ruim twee jaar geleden op Koninginnedag in Amsterdam leren kennen en was meteen verliefd op hem geworden, maar hij was zo ontzettend knap dat ze niet had verwacht dat ze een kans maakte. Met zijn bruine ogen, zijn getrainde lichaam en zijn warrige, blonde haar kon hij alle twintigjarigen krijgen. Brad had echter besloten om haar met zijn charme te overladen. Hij had volgehouden en had haar een paar maanden later ten huwelijk gevraagd. Sinds een jaar was ze nu getrouwd met de zes jaar jongere fotograaf, die vroeger als fotomodel had gewerkt. Ze besloot Brad niet te bellen. Vanavond zou ze met hem praten.

Een beetje te kortaf gaf ze Nina de opdracht om de afspraken in te plannen, draaide zich daarna naar het raam en staaarde naar de auto's die in een rij voor het verkeerslicht stonden.

Ze dacht aan haar zoon Bono, die op dit moment door Nieuw-Zeeland reisde. Hij was vlak voor zijn negentiende verjaardag samen met een vriend vertrokken, en was al bijna een jaar met zijn rugzak onderweg. Ze wilden de grote, wijde wereld bekijken voordat de ernst van het leven begon in de vorm van een studie. Maja was samen met Brad in Thailand bij hem op bezoek geweest, maar dat was inmiddels alweer een halfjaar geleden. En hoewel ze regelmatig skypeten, kon Maja nauwelijks wachten tot hij weer in Amsterdam was, wat volgens de plannen pas over twee maanden zou zijn.

Ze zuchtte, draaide zich weer van het raam af en keek in haar agenda. Over bijna een halfuur had ze een afspraak met 'haar' twee rechercheurs. Het was, zoals meestal, een informeel gesprek, en dit keer ging het over de moord op de twee broers. Ze hadden een

illegale wietplantage gehad en waren in het huis van hun ouders geëxecuteerd. Alles wees op een professionele liquidatie, hoewel het vreemd was dat er behalve de sporen van de ouders geen andere sporen aangetroffen waren. Had de dader of hadden de daders speciale kleding gedragen, die voorkwam dat er DNA-sporen achterbleven? Moord zonder voorbedachten rade kon daarmee uitgesloten worden. Helaas was de exacte bepaling van het tijdstip van overlijden tamelijk lastig geweest doordat de lichamen op een plavuizen vloer met vloerverwarming hadden gelegen en de ramen openstonden. Het duurde even voordat de forensische artsen alle gegevens hadden en een berekening konden maken.

Rechercheurs Monique Winter en Bert Hazenkamp waren er vrij zeker van dat de stiefvader erachter zat, maar hadden ondanks intensief recherchewerk nog steeds niet voldoende bewijs om de zaak voor de rechter te brengen. Ze waren bang dat het bij een rechtszaak tot een vrijspraak zou komen. In de hoop dat iemand iets opgevallen was en de gouden tip bij haar of bij de politie binnenkwam, wilde Maja de zaak in haar programma behandelen. Het gebeurde vaker dat zich na een uitzending getuigen meldden. Zelfs als de moord, zoals in dit geval, bijna een jaar geleden had plaatsgevonden. Maja pakte de map met documenten, bladerde erin en las alles nog even door.

Monique Winter en haar collega Bert Hazenkamp waren allebei midden veertig en werkten al meer dan twintig jaar samen. Hoewel Monique klein van stuk was, viel ze op. Haar ronde vormen en zachte gezicht waren heel misleidend. Monique was niet zacht of gevoelig. Ze was een kenau met een krachtige, lage stem, smalle lippen en enigszins gele tanden, door de grote hoeveelheid sigaretten die ze ondanks het algemene rookverbod in het politiebureau overall opstak waar het haar uitkwam. Monique was de nauwe samenwerking met Maja een doorn in het oog en ze had daarover een paar keer ruzie met Bert gehad. Bert was echter hondstrouw

aan Maja en had vaak steekhoudende argumenten om haar erbij te betrekken. Monique vermoedde dat hij Maja stiekem informatie toespeelde, maar had hem daar nooit op kunnen betrappen. Bert Hazenkamp was lang, afgetraind en had een benijdenswaardige *café au lait*-teint. Daarnaast leek hij voortdurend te glimlachen doordat zijn mondhoeken op een bijna duivelse manier naar boven wezen. Hij droeg zijn wapen altijd zichtbaar, hoewel alleen zijn postuur al voldoende was om respect bij zijn medemensen af te dwingen.

Na een kort, zacht klopje ging Maja's deur open. Bert kwam snel naar binnen lopen, gevolgd door Nina, die al klaarstond om de koffie- en theewensen te noteren.

'Ik heb goed nieuws,' zei hij, waarna hij zich ongevraagd op een van de stoelen liet vallen.

'Waar is Monique?'

'Op het bureau, je weet hoe ze is,' zei hij snel en trok een gezicht.

'En wat is het goede nieuws?' vroeg Maja, die zijn opmerking negeerde. Ze krabbelde met haar pen iets op een briefje dat voor haar lag terwijl ze naar Bert keek.

'We hebben eindelijk een spoor en weten waar de tweeduizend verdwenen cannabisplanten zijn. Waarschijnlijk zijn ze naar een boerderij in de buurt van Amersfoort gebracht. We gaan er al een tijdlang van uit dat daar een wietplantage is. De boerderij viel ons op toen een helikopter met een infraroodcamera opnamen van de omgeving had gemaakt. Sindsdien observeren we de boerderij, die eigendom is van een neef van de stiefvader en die tien jaar geleden al een keer verdacht is geweest van drugshandel. We konden destijds niets bewijzen en moesten hem weer laten gaan. Daardoor is hij extreem voorzichtig en oefent hij echt een boerenbedrijf uit. Als onze vermoedens juist zijn, kunnen we aantonen dat de stiefvader iets met de dood van de broers te maken heeft.'

'Wil dat zeggen dat ik de zaak niet in mijn programma kan behandelen?' Maja keek hem recht in zijn ogen, diep verontrust – dat

mocht zo vlak voor de eerste aflevering niet gebeuren.

‘Nee,’ kalmeerde Bert haar snel. Hij boog zich naar voren en raakte haar arm even aan. ‘Het is belangrijk dat we getuigen vinden die de verdachte vlak na de moord in de omgeving hebben gezien. Tweeduizend planten verstop je niet in je broekzak.’

Maja leunde iets meer ontspannen naar achteren. Elk van deze planten was goed voor ongeveer 50 gram, wat betekende dat de straatwaarde van tweeduizend planten op ongeveer 700.000 euro lag. Een leuk bedrag, dacht Maja. Er werden misdaden voor minder gepleegd, maar het was toch van een ander kaliber om je stiefkin-deren ijskoud om te brengen.

Toen Maja voor het eerst over de zaak hoorde, was ze er niet helemaal van overtuigd dat de stiefvader de dader was. Ze had de man bij het verhoor, dat ze achter een spiegel had mogen volgen, op het eerste gezicht niet sympathiek gevonden, maar ze kon zich ook niet voorstellen dat hij een dubbele moord op zijn geweten had.

‘Weet je al iets over de identiteit van het lijk dat jullie twee dagen geleden gevonden hebben?’ vroeg Maja om van onderwerp te veranderen.

Bert glimlachte bereidwillig. Maja en hij hadden jaren geleden een hartstochtelijke onenightstand gehad. Haar man had haar net geconfronteerd met zijn besluit om van haar te scheiden en Maja had uitgehuld bij Bert. Met te veel wijn in hun systeem was het daarna gebeurd. Ze praatten er niet over, maar konden heel goed met elkaar overweg. Hoewel hij inmiddels getrouwd was, had Bert nog steeds een zwak voor haar. Helaas was dat de ondermaatse, mollige kenau niet ontgaan en Monique observeerde hen vaak met argusogen.

‘Ja, dat is nog meer goed nieuws. We weten wie hij is respectievelijk was – dat wil zeggen: we kennen zijn naam.’

Bert liet een kunstmatige stilte vallen, nam een slok koffie en leunde achterover op een manier alsof zijn antwoord uitgebreid genoeg was geweest. Hij genoot er soms van om zich te laten uitho-

ren. Even later haalde hij kalm een geel papiertje uit zijn broekzak.

‘Het is een man van begin veertig, hij komt uit Argentinië en heet José Pedro. Volgens zijn paspoort is hij afkomstig uit Buenos Aires, maar daar woont hij niet meer en niemand kon ons zijn nieuwe adres geven. De sectie heeft uitgewezen dat hij kort voor zijn dood cocaïne heeft gebruikt en tamelijk veel alcohol heeft gedronken. Het heeft een hele tijd geduurd voordat we zijn hotel, een goedkoop en smoezelig adres in de rosse buurt, opgespoord hadden en zijn persoonlijke spullen vonden. Het is echter nog een raadsel wat hij hier wilde. Behalve wat versleten designerkleding, zijn paspoort en een indrukwekkend aantal creditcards hebben we niets gevonden. We laten bij Visa en andere creditcardmaatschappijen een lijst met zijn betalingsverkeer opstellen. Bovendien hebben die waarschijnlijk een geldig adres,’ legde hij uit in de hoop dat Maja haar eigen contacten in het buitenland een zoekopdracht zou geven, omdat de officiële weg maanden zou duren. Ze schreef de naam en het adres op, maar het was haar ook meteen duidelijk dat zij op korte termijn niet veel meer zou ontdekken. Er waren zeker ontzettend veel José Pedro’s. De enige mogelijkheid was om iemand naar Buenos Aires respectievelijk het laatste adres te sturen. Ze fronste haar wenkbrauwen, wat betekende dat ze nadacht.

Voordat ze verder kon praten, werden ze onderbroken door een telefoontje dat Bert op zijn mobiel kreeg. Hij moest onmiddellijk naar een nieuwe plaats delict.

‘Alweer een lijk?’ vroeg ze terwijl ze toekeek hoe hij haastig opstond.

Bert knikte, legde een opgevouwen vel papier op het bureau en liep haar kantoor uit.

Maja keek naar het blad, het was een kopie van het paspoort, en zette Outlook aan.

‘Verdomme,’ vloekte ze zachtjes toen haar laptop weer eens vastliep. Ze riep Nina naar haar kantoor.

‘Ik wil dat je Santiago belt en hem vraagt om vandaag nog bij dit

adres langs te gaan. Hij moet uitzoeken waar José Pedro in Buenos Aires verbleef. Waarschijnlijk niet op dit adres, maar misschien weten de burens iets.’ Ze gaf haar de kopie van het paspoort. ‘Elke kleinigheid, hoe onbelangrijk ook, wil ik horen. En wil je Bea en Caren vragen om naar mijn kantoor te komen?’

‘Ja, dat doe ik, maar ik kan Santiago pas over een paar uur bereiken, tenslotte is het daar vijf uur vroeger,’ antwoordde Nina terwijl ze naar buiten liep.

‘Dat klopt, dat was ik helemaal vergeten. Stuur hem een sms dat hij moet bellen zodra hij wakker is. Santiago controleert altijd meteen zijn mobiel... en vergeet Bea en Caren niet,’ voegde Maja er nog aan toe.

‘Natuurlijk niet, denk je soms dat ik alzheimer heb...’

Maja luisterde echter niet meer, ze was in gedachten bij de samenstelling van haar eerste programma en keek geconcentreerd naar het programmaverloop. Het beviel haar niet helemaal. Geïrriteerd volgde ze met haar ogen een vlieg die zoemend rond haar lamp vloog en elke paar seconden tegen het raam botste. Maja stond op, deed het raam open en probeerde de vlieg naar buiten te jagen.

Bea en Caren kwamen haar kantoor in. Blijkbaar had Caren alleen zwarte kleding in haar klerenkast, want Maja had haar al die jaren nog nooit in iets anders gezien dan een zwarte spijkerbroek en een zwart bovenstuk. Ze droeg haar donkere haar in principe in een paardenstaart. Ze ging zoals altijd aan het hoofdeind van de spreektafel zitten, legde haar spullen voor zich op tafel en wachtte tot Bea ook was gaan zitten.

‘Zullen we alles eerst bekijken en er daarna over praten?’ stelde Maja voor.

‘Zoals je wilt,’ antwoordde Bea terwijl ze glazen op de tafel verdeelde en ze met water vulde. Ze dronk dat van haarzelf meteen leeg.

‘Goed, dan doen we dat. Het is de allerhoogste tijd om de animatie van de volgorde voor de eerste aflevering vast te leggen,’ antwoordde Maja, waarna ze ook aan de spreektafel ging zitten. Ze

observeerde Bea, die het overzicht van de plaats delict digitaal had laten omzetten en nu alle dvd's met de verschillende scènes chronologisch op de tafel legde. De eerste stopte ze meteen in het apparaat.

‘Je hebt de volgorde toch veranderd?’

Bea keek even naar Maja en drukte daarna kalm op een paar knoppen van de afstandsbediening.

‘Nee, dat heb ik niet. Ik ben nog steeds van mening dat we een logische, begrijpelijke volgorde nodig hebben. Onze kijkers zijn daaraan gewend en ik vind het niet verstandig om van die aanpak af te wijken,’ antwoordde Bea.

‘Natuurlijk,’ zei Maja. ‘Daarom hebben we tijdens de vorige serie ook een derde van onze kijkers verloren. Ik vraag me werkelijk af wat je je verbeeldt om onze afspraken gewoon te negeren en precies te doen wat je zelf wilt.’ Het kostte Maja heel veel moeite om haar stem kalm te laten klinken.

Bea haalde kort haar schouders op, zuchtte en legde daarna enigszins verveeld uit dat ze het alleen als een mogelijke variant had beschouwd.

Maja ergerde zich opnieuw aan de koppigheid en arrogantie van haar redactrice. Ze stonden aan het begin van een serie van acht afleveringen en zouden elke week opnames maken. Ze had er gewoon geen zin in om deze discussie regelmatig met Bea te moeten voeren. Het was echter ook niet eenvoudig om een nieuwe redactrice aan te nemen. Maja besloot om haar nog een laatste keer flink onder handen te nemen. Onrustig speelde ze met de knoop van haar jasje en was blij toen Nina met broodjes binnenkwam, die ze met een verlangende blik op de tafel neerzette, waarna ze weer vertrok. Maja pakte een broodje eiersalade, klapte dat open, keek aan welke kant het meeste beleg zat en legde de andere helft op het bord voor haar. Die zou ze niet eten. Ze zag niet dat Bea, die het haatte als iemand eten verspilde, misprijzend naar haar keek. Caren had niets in de gaten doordat ze aantekeningen maakte.

Marnix, al jarenlang de regisseur van het programma, kwam opgewekt binnen en pakte een baguette met ei en filet americain voordat hij ging zitten. Hij was begin veertig, single, en een fanatieke sporter. Vanaf het begin zat hij in Maja's team en ze had een goede band met hem. Ze namen het programma nog een keer door en waren eindelijk zover.

'Is alles in orde?' vroeg Marnix bezorgd, nadat de anderen het kantoor uit gelopen waren en hij alleen was met Maja. Hij keek haar doordringend aan.

Ze knikte en pakte snel de telefoon.

'Sorry...' zei ze zachtjes en begon een nummer in te toetsen.

Marnix mompelde iets onverstaanbaars en liep haar kantoor uit.

Uitgeput legde Maja de telefoon weer weg. Ze wilde niet met Marnix over de toestand met Bea of de situatie thuis praten. Ze ademde zwaar uit, legde haar hoofd in haar handen en staarde naar het bureaublad. Maja had normaal gesproken de neiging om de schuld van een ruzie bij zichzelf te zoeken, maar dit keer zou haar dat niet lukken. Brad en zij waren elkaar over een kleinigheid in de haren gevlogen; de ene beschuldiging volgde op de andere. De ruzie was geëscaleerd en Brads hand had volkomen onvoorbereid haar gezicht geraakt. Ze was bijna gevallen en trilde nog steeds als ze eraan dacht. Ze kende dergelijke situaties, ook al was dat meer dan vijfendertig jaar geleden geweest. Zoiets vergat je niet.

Maja was er getuige van geweest dat haar vader Friso haar moeder sloeg. Ze had ontzet toegekeken, maar was niet in staat geweest om tussenbeide te komen. Friso was chef de clinique in het universiteitsziekenhuis, hield van kinderen en was de rust zelve. Hij verdroeg alleen geen alcohol. In plaats van de sterkedrank te laten staan, nam hij regelmatig een glas whisky. Als het daarbij bleef was alles in orde, maar soms dronk hij een halve fles leeg. Elke kleinigheid eindigde dan in een ramp.

Haar moeder Julia had daar nooit iets van gezegd, ze had er juist alles aan gedaan om elke vorm van opwinding te vermijden. Maja

begreep destijds niet waarom Julia niet ging scheiden. Toen Friso op vijfenveertigjarige leeftijd binnen een paar weken aan kanker overleed, was ze weliswaar verdrietig, maar ook enorm opgelucht. Ze had een paar keer geprobeerd er met Julia over te praten, maar telkens klapte haar moeder dicht. Volgens haar was het geen onderwerp dat je met je dochter besprak.

Hoe moest Maja met deze situatie omgaan? Kon en wilde ze Brad vergeven, en in de voetsporen van haar moeder treden? Of moest ze de consequenties aanvaarden en van hem scheiden? Ze snapte niet waar zijn plotselinge agressie vandaan was gekomen; Maja had Brad nog nooit zo meegemaakt. Nu stond ze voor het raam van haar kantoor en staarde naar het langsrijdende verkeer zonder de auto's echt te zien. Ze overwoog op visite te gaan bij haar moeder om haar alles te vertellen en om advies te vragen. Maar was het goed om Julia, die inmiddels drieënzeventig was, daarmee te belasten? Julia woonde nog steeds in het kleine, rode huis in Noordwijk aan Zee, dat ze na de dood van Friso had gekocht en waar ze samen met Maja onbezorgde en gelukkige jaren had doorgebracht. Ze zou Julia later bellen, besloot ze. Ze ging net weer naar haar bureau terug toen er geklopt werd.

'Kom binnen,' zei ze zachtjes.

'Maja, je hebt morgenochtend twee interviews, *De Telegraaf* en het *AD. NRC Handelsblad* wil dat je een dagboek bijhoudt van deze of volgende week. *Glossy* wil een modereportage met je maken. Ik heb ze voor twaalf uur 's middags ingepland,' ratelde Nina, waarna ze plotseling stopte en Maja onderzoekend aankeek.

'Is alles in orde?' vroeg ze bezorgd.

'Ja, natuurlijk,' antwoordde Maja afwezig.

'O, dan is het goed. Ik heb je visagiste geboekt en je maten aan de stylisten van *Glossy* doorgegeven. De foto's worden hier in het gebouw gemaakt. Iemand van de zender is voortdurend aanwezig om alles te begeleiden.'

'Hmm...' zei Maja vaag. Ze moest vanavond eerst achter de rug

hebben en ze kon in geen geval in huilen uitbarsten, want dat zou weken later op de foto's te zien zijn.